

Un răspuns plin de dragoste

Pentru studiul din săptămâna aceasta, citește: 1 Ioan 4:18,19; Romani 3:19,20; Ioan 15:13; Romani 5:6-8; Ioan 6:28,29.

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” (Ioan 14:15)

Gândul central: Este bine să lucrăm pentru a aduce suflete la Hristos.
Întrebarea este: Cu ce motivație facem această lucrare?

De regulă, textul nostru de memorat este citat în legătură cu păzirea Celor Zece Porunci, dar el poate face referire și la alte porunci, ca de exemplu: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile” (Matei 28:19,20).

Motivul pentru participarea la lucrarea de mărturie personală și evanghelizare ar trebui să fie în primul rând recunoștința pentru harul lui Dumnezeu pentru noi și nu simțământul de vinovăție, de obligație sau de îndatorare. Nu e nevoie să fim specialiști în psihologia comportamentului pentru a ști că aproape toate acțiunile noastre vin ca răspuns la ceva. La fel este și cu implicarea noastră în lucrarea de mărturie și evanghelizare. Putem descoperi care sunt motivele noastre punându-ne o întrebare simplă: De ce mă implic în lucrare? Sau de ce *nu* mă implic?

Săptămâna aceasta, vom studia adevăratele motive pentru implicarea în lucrarea Domnului și vom prezenta pericolele implicării din motive greșite, precum obligația, vinovăția sau rușinea. Implicarea în lucrare ar trebui să fie răspunsul plin de dragoste față de Dumnezeu pentru darul mântuirii pe care ni-l oferit El.

De ce multora li se pare atât de greu să se hotărască să se angajeze pe termen lung în proiectele bisericii? Putem afla răspunsul comparând aceste situații cu situațiile în care oamenii dau dovadă de o mare dispoziție de a sluji și un mare devotament. Ce îl motivează pe un părinte să-și doneze un rinichi pentru salvarea copilului său? De ce cheltuiesc tații și mamele atât de mult pentru educația copiilor lor? Altfel s-ar simți vinovați? Se simt datori să le ofere propriilor copii aceste lucruri? Este adevărat că părinții sunt răspunzători pentru binele copiilor lor, dar principala forță motivatoare este dragostea. Sacrificiile lor sunt motivate de dragoste. Aș vrea să subliniez acest adevăr: *lucrurile pe care le facem pentru Dumnezeu, le facem pentru că Îl iubim și pentru că știm că El ne iubește.*

1. Ce ni se spune în 1 Ioan 4:18,19? Rescrie ideea în cuvintele tale.

Dragostea noastră față de Dumnezeu trebuie să izvorască din dragostea Sa față de noi. El a existat înainte de noi și ne-a iubit în mod suprem de la crearea omenirii. Dragostea poate veni numai ca rezultat al dragostei și ca răspuns la dragoste. Împlinirea Marii Trimiteri din orice alt motiv este inutilă. De aceea pregătirea spirituală este vitală pentru a ne putea implica în lucrarea de mărturie și evanghelizare.

Dragostea față de Dumnezeu și dispoziția de a lucra împreună cu El pentru salvarea oamenilor depinde de cât de bine Îl cunoaștem. De obicei, nu-i iubim pe oamenii pe care nu-i cunoaștem. Prin urmare, este vital să-L cunoaștem personal pe Dumnezeu, ca să Îl putem asculta din dragoste.

2. Ce ne spun următoarele texte despre dragostea față de Dumnezeu și despre motivele de a-L asculta și de a lucra pentru El? Iosua 22:5; Luca 7:41-43; Ioan 14:23; 2 Cor. 5:12-18.

Dragostea și ascultarea sunt inseparabile dacă apar în această ordine. Adevărata dragoste pentru Dumnezeu va fi întotdeauna urmată de ascultare de voința Sa, pe când ascultarea nu va duce neapărat la dragoste (deși este posibil). Dacă ne dorim să lucrăm pentru Isus, trebuie ca relația cu El să fie bazată pe iubire.

În ce măsură sunt acțiunile tale motivate de dragostea pentru Dumnezeu? Ce îți spune răspunsul la această întrebare despre relația ta cu El și pentru schimbările care se impun?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Grupa să descrie experiența personală necesară pentru a da o mărturie convingătoare despre dragostea lui Dumnezeu.

La nivelul sentimentelor: Membrii grupei să primească în inima lor dragostea lui Dumnezeu – o dragoste care dă naștere la dragostea pentru oameni și care duce la împărtășirea experiențelor avute cu Dumnezeu.

La nivel practic: Să Îi slujească lui Hristos din dragoste, la fel cum El Și-a dat viața pentru ei din dragoste.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Dragostea ne constrânge

- A. De ce vinovăția și datoria nu sunt niște motivații bune pentru a da mărturie?
- B. Cum ne ajută experiența eliberării de vină și din robia păcatului și experiența adopției în familia lui Dumnezeu să dăm o mărturie sinceră despre bunătatea Sa?

II. Sentimente: Dragostea dă naștere la dragoste

- A. De ce este important să medităm la jertfa lui Hristos pentru noi, să credem că El ne iubește, să primim iubirea Sa și să Îi predăm Lui inima?
- B. Cum reușește iubirea lui Dumnezeu să trezească dragostea pentru El?
- C. De ce este dragostea o condiție esențială pentru mărturia autentică?

III. Practic: Ascultare din dragoste

- A. Ce schimbări apar în relația noastră cu oamenii atunci când iubim și suntem iubiți?
- B. De ce dragostea adevărată duce la ascultare? Cum demonstrează ascultarea de Dumnezeu faptul că Îl iubim?

Rezumat: Dragostea lui Hristos față de noi trezește în noi dragoste față de Dumnezeu și este fundamentul mărturiei noastre autentice despre dragostea Sa, reflectându-se în felul în care le slujim oamenilor din jurul nostru.

De-a lungul secolelor, vinovăția a fost adesea utilizată pentru a-i determina pe oameni să treacă la acțiune. Responsabilii lucrării de evanghelizare ne aduceau aminte adeseori că Dumnezeu ne-a încredințat o responsabilitate și că trebuie să folosim darurile și talentele primite de la El. Ni se spune că Dumnezeu sau biserica se bazează pe noi. Dacă El a făcut atât de mult ca să ne salveze, noi cum putem să rămânem inactivi? Toate aceste apeluri la acțiune, deși rostite cu bune intenții, trezesc în noi în mod subtil simțământul de vinovăție și de îndatorare față de Dumnezeu. Motivația aceasta pare a fi întotdeauna contraproductivă dacă accentul nu se pune pe ceea ce a făcut Dumnezeu, ci pe ceea ce trebuie să facem noi.

3. Ce a vrut să spună apostolul Pavel atunci când a scris că toți oamenii sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu? Romani 3:19,20

Pavel folosește cuvântul *vinovăție* cu sensul de responsabilitate. În Romani 3:10, el a declarat că „nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar”, iar în versetul 19 confirmă faptul că Legea face ca „toată lumea” să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu. Funcția Legii a fost asemănată cu cea a unei oglinzi care ne descoperă starea de oameni păcătoși, dar care nu ne poate oferi săpun și apă pentru a ne spăla. Când privim în Legea lui Dumnezeu, suntem conștientizați de păcătoșenia noastră și totodată suntem îndrumați spre Mântuitorul care ne oferă iertare și curățire fără plată.

După ce venim la El, motivația noastră nu mai este vinovăția, întrucât ea a fost îndepărtată și acoperită cu neprihănirea Sa. Prin El, am fost făcuți desăvârșiți și nevinovați și am fost iertați. Da, suntem păcătoși, dar am fost iertați, vinovăția noastră a fost ispășită, iar acum, pe baza mântuirii primite prin Hristos, suntem motivați să le spunem și altora ce a făcut El pentru noi.

4. Care este ideea principală transmisă în Iacov 2:10? Cum i-ai explica acest verset unui om nereligios?

Ideea că prin încălcarea unei singure porunci ne facem vinovați de sfidarea lui Dumnezeu, care a dat întreaga Lege, arată inutilitatea eforturilor noastre de a câștiga favoarea Sa prin păzirea Legii. Încălcarea chiar și a unei singure porunci arată dorința ascunsă de a face ceea ce vrem noi și nu ceea ce vrea Dumnezeu.

Când îți recunoști greșelile, adu-le înaintea lui Isus, cerând neprihănirea Sa, iertarea Sa și harul Său, oricât de nevređnic ai fi. Altminteri, mântuirea nu ar mai fi prin har (Rom. 4:1-4). Poate Dumnezeu să fie dator cu ceva?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Dragostea necondiționată și nemărginită a lui Dumnezeu pentru ființele pe care le-a creat constituie fundamentul credinței și mărturiei noastre personale. Reflectarea dragostei Sale este esența misiunii noastre ca ambasadori ai Săi.

Activitate introductivă. Frederic al II-lea, împărat al Sfântului Imperiu Roman, a inițiat unul dintre cele mai crude experimente „științifice” din câte au existat vreodată. El a încercat să descopere ce limbă au vorbit Adam și Eva în Grădina Eden și a pornit de la teoria că, dacă nou-născuții ar trăi izolați de orice limbă vorbită, ar ajunge să vorbească „limba naturală” a omenirii. Prin urmare, a luat câțiva nou-născuți de la părinții lor și i-a dat în grija unor persoane cărora le-a interzis să rostească vreun cuvânt, să îi îmbrățișeze sau să se joace cu ei. Îngrijitorii aveau la dispoziție niște instrumente speciale cu care să-i hrănească și să-i schimbe pe copii, fără să-i atingă.

Experimentul nu a reușit nici să dovedească și nici să nege teoria lui Frederic despre „limba naturală”. Cu toate că au fost hrăniți, spălați și schimbați în mod regulat, toți bebelușii au murit înainte de a ajunge la vârsta la care să poată vorbi. De ce? Cercetătorii moderni au pus decesul lor pe seama absenței dragostei exprimate prin atingerea umană și prin vocea umană. (Daniel G. Amen, *Change Your Brain, Change Your Life*, pag. 73)

De discutat: De ce crezi că una dintre nevoile fundamentale ale omului este aceea de a da și de a primi dragoste? Are răspunsul legătură cu caracterul Celui care ne-a creat? Citește Țefania 3:17, Luca 13:34 și Apocalipsa 3:20 și notează imaginile folosite. Cum să înțelegem această Ființă de o putere inimaginabilă, care dorește să se bucure de noi cu o mare bucurie, să ne strângă la El cum își strânge găina puilor sub aripi și care stă la ușa inimii noastre și bate? Meditați la dragostea Sa extraordinară, pe care am fost chemați să o împărtășim omenirii.

2. APROFUNDEAZĂ!

Comentariu biblic

I. O altfel de dragoste

(Recitește împreună cu grupa Romani 5:6-8 și 1 Ioan 4:7-21.)

Agape este cuvântul grecesc utilizat frecvent de scriitorii Noului Testament pentru dragostea gata să se jertfească pe sine, pe care Dumnezeu o manifestă față de oameni. Noțiunea aceasta era de neconceput pentru

Ce părere ai avea despre un om care s-ar lăuda tot timpul că este motivat, dar care nu ar face practic nimic? Dar despre cineva care ar pretinde că este un om dedicat, dar care nu ar arăta niciodată cui îi este dedicat? După cum am văzut, dragostea este forța motivațoare cea mai puternică, însă simpla mărturisire a dragostei, chiar și a dragostei față de Dumnezeu, nu are valoare atât timp cât nu facem nimic. Cu alte cuvinte, dragostea trebuie demonstrată prin fapte, manifestată prin fapte de iubire.

5. Cum Și-a arătat Domnul Isus iubirea prin fapte? Cum putem manifesta aceste principii în viața noastră? Ioan 15:13; Romani 5:6-8.

Ce minunat este Mântuitorul care Și-a dat viața de bunăvoie și nesilit de nimeni, din marea Sa dragoste pentru noi! El este exemplul suprem de dragoste care constrânge la acțiune. Cum ne-am simți dacă Isus ne-ar mărturisi că ne iubește, dar ar rămâne în cer? Cum ne-am simți dacă ar declara că ne iubește, dar nu ne-ar face nicio promisiune sau nu ar lua nicio măsură pentru noi?

6. Citește Ioan 14:21. Ce ne spune aceste verset despre dragostea lui Isus în acțiune și despre dragostea noastră în acțiune?

În relația bazată pe dragoste, motivația noastră este să-i fim pe plac persoanei pe care o iubim. Jertfa mântuitoare adusă de Isus pentru noi a fost motivată doar de dragostea pentru aceia care Îi întorseseră spatele lui Dumnezeu. Dacă ceea ce facem pentru Dumnezeu nu este motivat de dragoste, nu am înțeles ce înseamnă a-L iubi. El nu vrea să lucrăm pentru El pentru că ne simțim datori. Dorința Sa este ca legătura noastră cu El să fie atât de puternică, încât să ne determine să facem ce Îi este pe plac și să acordăm lucrurilor aceeași valoare pe care le-o acordă El. El vrea să Îi iubim atât de mult, încât să mergem la oamenii pe care El îi iubește!

Cum putem verifica dacă motivația noastră este corectă? Putem fi o binecuvântare pentru alții chiar dacă motivele pentru care lucrăm sunt greșite? Dacă da, în ce situație? Dacă facem fapte bune dintr-o motivație greșită, mai putem considera că ele sunt bune? Pregătește-te să prezinți răspunsurile în cadrul grupei Școlii de Sabat.

lumea păgână în care exista biserica creștină primară. În filosofia păgână, „mila” și „îndurarea” erau considerate defecte; exista practica larg acceptată de a abandona fetele la naștere și se credea că zeitățile îi chinuiau pe oameni tot atât cât îi ajutau. În acest context, noțiunea creștină de dragoste *agape* a venit ca o bombă. Creștinismul așeza în locul zeităților egoiste și capricioase o ființă divină care îi iubește pe oameni, dorește să aibă o legătură cu ei și, mai mult, dorește ca ei să aibă același fel de dragoste unii față de alții!

Tertulian, scriitor creștin din secolul al II-lea, nota: „Dar, în cea mai mare parte, tocmai faptele de dragoste atât de nobile sunt cele care îi determină pe mulți să ne stigmatizeze. «Vezi», spun ei, «cum se iubesc unii pe alții?»” (*Apology*, cap. 39). Până și împăratul Iulian, dușman al creștinilor, recunoștea că ei «îi ajută nu numai pe săracii lor, ci și pe săracii noștri». (Rodney Stark, *The Rise of Christianity: A Sociologist Reconsiders History*, pag. 84)

Activitate: Cere-le membrilor grupei să asculte 1 Ioan 4:7-11, ca un om din vremea aceea. Care este reacția și de ce?

De discutat: Te ajută cunoașterea contextului să înțelegi mai bine de ce primii creștini așezau dragostea *agape* în centrul identității și al mărturiei lor?

II. Mai mult decât un sentiment

(*Recitește împreună cu grupa 2 Corinteni 5:14-21.*)

Cuvântul „dragoste” poate avea sensuri diferite în contexte diferite. Citește 2 Corinteni 5:14-21 și remarcă diferitele aspecte ale iubirii creștine:

a. este *irezistibilă* („Căci dragostea lui Hristos ne constrânge”, vers. 14, în *NTR*. Cuvântul „a constrânge” are un sens apropiat de cuvintele „a forța”, „a obliga”, „a impune”. El sugerează faptul că alegerea noastră este întrucâtva limitată. Ești de părere că Pavel sugerează aici că dragostea lui Hristos ne obligă în vreun fel? Dacă nu, de ce crezi că folosește el acest cuvânt pentru a descrie modul în care viața noastră este schimbată de dragostea lui Hristos?);

b. *transformă* („Cele vechi s-au dus, iată toate au devenit noi!”, vers. 16,17, în *NTR*);

c. nu vine singură; este însoțită de o *misiune precisă* („Deci noi suntem ambascadori ai lui Hristos”, vers. 20, în *NTR*).

Ellen G. White spune: „Dragostea nu poate să existe fără a fi manifestată în exterior prin fapte, așa cum focul nu poate fi întreținut fără combustibil.” (*Mărturii*, vol. 1, pag. 695)

Există o zicală care spune: „În viață, totul se plătește.” Ea transmite ideea că nimic din ceea ce primim gratis nu este de fapt gratis, fiindcă, mai devreme sau mai târziu, va trebui să plătim pentru ceea ce am primit. Ideea aceasta a pătruns pe neobservate și în gândirea creștină și i-a determinat pe mulți să creadă că pot câștiga mântuirea prin ascultarea de voința lui Dumnezeu.

În vocabularul creștin, termenul *legalism* desemnează atitudinea celor care cred că ascultarea lor Îl va determina pe Dumnezeu să îi considere neprihăniți. Harul nu anulează necesitatea ascultării de El, dar mântuirea este oferită doar prin har, și nu prin ceea ce poate omul să facă.

7. Ce ne spun textele următoare despre concepția greșită despre mântuire pe care o au mulți oameni? Ce tip de mentalitate ne poate determina să cădem în aceeași capcană? De ce cădem atât de ușor în această capcană?

Rom. 10:1-4 _____

Rom. 11:5,6 _____

Gal. 2:16 _____

Religia legalistă îi determină pe oameni să își concentreze atenția pe performanțele personale (și adeseori pe performanțele altora) și nu pe răspândirea Evangheliei. Atitudinile legaliste îi pot duce la mândrie și la aroganță pe aceia care sunt atât de orbi, încât se cred suficient de sfinți pentru a primi mântuirea. De asemenea, atitudinile legaliste îi pot duce la descurajare și la disperare pe aceia care își dau seama cât de departe sunt de standardul divin. Avem aici două capcane care trebuie evitate mai ales de biserica noastră, în care ascultarea de Lege este un punct central pentru înțelegerea Evangheliei.

Citește Ioan 6:28,29. Ce spune Isus aici despre adevărul mântuirii prin credință? Ce înseamnă a crede „în Acela pe care L-a trimis El”? Cum putem manifesta această credință în viața noastră? Manifestă această credință chiar și atunci când nu te vede nimeni?

III. Motivații greșite

(Recitește împreună cu grupa Romani 3:19-20 și 1 Ioan 4:18.)

Chiar sunt importante motivațiile? Gânditori influenți ai lumii – Mill, Machiavelli – au declarat că nu. Ei au adoptat concepția utilitaristă – contează doar rezultatul acțiunilor, nu motivul sau moralitatea lor. Ce părere ai?

Domnul Hristos a muștrănat aspru ipocrizia (Matei 23:25-27). El respinge categoric ideea că, dacă *facem* ce e bine, motivul nu contează. El ne cheamă la integritate, la o viață în care să nu există decalaj între fapte și convingeri.

De discutat: Citește Filipeni 1:15-18. De ce afirmă Pavel că se bucura chiar dacă unii Îl predicau pe Hristos din pizmă și duh de ceartă? Susține el aici că motivația nu contează? Cum putem împăca afirmația lui cu ce a spus Domnul Hristos?

Ce motivații greșite pot exista în slujirea lui Dumnezeu? De exemplu, teama că nu vom ajunge niciodată la înălțimea cerințelor (Rom. 3:19,20); simțământul de vinovăție (vezi Rom. 3:10-19); mândria și atitudinile înrudite cu ea: invidia, vanitatea și ambiția (Fil. 1:15-17, Ioan 12:43).

Activitate: Ce au în comun vinovăția, teama și mândria? Toate ne determină să privim la noi înșine și să fim preocupați de nevoile, dorințele și îngrijorările noastre.

Scrie pe o foaie: „Mărturia motivată de egoism” și „Mărturia motivată de dragoste”. Cere-le membrilor grupei să se gândească la deosebirile dintre aceste două tipuri de mărturie. Ce metode misionare ne determină fiecare dintre ele să alegem? Ce scopuri vom urmări în fiecare caz? Cum ne influențează ele pe termen lung capacitatea de a forma ucenici pentru Hristos? Ce ne spun cuvintele tari rostite de Domnul (Mat. 23:13-15) despre metoda „misionară” a fariseilor?

3. APLICĂ!

Șapte factori motivatori principali. Specialiștii în marketing studiază psihologia consumatorilor pentru a realiza campanii publicitare cât mai eficiente. Potrivit unui vânzător pe piața online, în spatele fiecărei vânzări se află unul dintre cei „șapte factori motivatori principali” ai publicității: lăcomia, teama, vinovăția, mânia, dorința după exclusivitate, economia și flatarea. (Joe Greenfield, „Use One of These 7 Great Motivators to Ensure Online Marketing Success!”)

Biblia declară că, odinioară, noi am fost robi ai păcatului, dar că, prin Hristos, am fost izbăviți de păcat (Rom. 6:6, Gal. 4:31, 1 Tes. 1:10), am fost înfiați (Rom. 8:15) și am fost născuți din nou (1 Petru 1:23).

Lucrătorul eficient este acela care a venit cu trecutul său înaintea lui Dumnezeu și a acceptat puterea Sa de a lucra acum și în viitor. Cu alte cuvinte, numai cei care au fost eliberați prin Hristos pot fi robii Săi. Dacă nu înțelegem acest adevăr, s-ar putea să ni se pară ciudat că eliberarea ne duce la robie. Însă el este tot la fel de adevărat ca și următoarele afirmații: „Pentru a fi umpluți din punct de vedere spiritual, trebuie să ne golim de noi înșine.” „La biruință se ajunge doar prin predare continuă.”

8. Ce au vrut să spună Pavel, Timotei, Iacov și Petru când au declarat că sunt robi ai lui Dumnezeu și ai lui Isus Hristos? Ce înseamnă acest lucru pentru noi? Filipeni 1:1; Iacov 1:1; 2 Petru 1:1.

De obicei, robii sau sclavii au un stăpân pentru care sunt constrânși să lucreze. În sens creștin, lucrarea pentru Domnul este la libera alegere a fiecăruia. Dumnezeu ne iubește prea mult ca să ne impună vreun lucru. Atunci când au folosit cuvântul *rob*, Timotei, Iacov și Simon Petru au vrut să arate că ei se identifică total cu Hristos și cauza Sa. Ei au mărturisit faptul că Îi slujesc fără rezerve Domnului lor. Prin aceasta, ei au renunțat la importanța personală pentru ca oamenii să privească numai la Isus. Robii lui Dumnezeu sunt urmașii Săi care se angajează să-I fie loiali și devotați prin slujire altruistă.

9. Citește Ioan 8:34-36. Ce ne spun aceste versete despre robia față de păcat și despre calea spre libertate?

Viața sclavilor era grea și imprevizibilă. Ei puteau fi vânduți oricând dorea stăpânul, pe când fiul stăpânului era întotdeauna în siguranță în casă. Isus Se referă la situația sclavilor de atunci pentru a ne spune un adevăr spiritual vital: dacă Fiul lui Dumnezeu vă eliberează spiritual din robia păcatului, atunci veți fi cu adevărat liberi. Ar fi ciudat ca sclavii eliberați să se întoarcă de bunăvoie la sclavie, dar, pe tărâmul spiritual, tocmai acest lucru se întâmplă atunci când suntem eliberați din robia păcatului și devenim robi ai lui Hristos (Rom. 6:17,18). Când suntem eliberați de lucrurile care ne determină să fim egoiști, suntem liberi să ne gândim la alții și la binele pe care l-am putea face pentru ei. Acesta este secretul vieții de slujire.

Cum se folosește Diavolul de slăbiciunile noastre pentru a ne corupe motivațiile? Cum ne-ar putea determina să dăm mărturie din alte motive decât dragostea față de Hristos?

„**O sarcină ca toate celelalte**”. În lucrarea *Etica protestantă și spiritul capitalismului*, sociologul german Max Weber a introdus expresia „etica puritană a muncii”. El merge pe o idee identificată în gândirea teologică a lui Luther, a lui Calvin și a altora, care, în opinia sa, a avut ca rezultat un creștinism care înălța hărnicia la nivelul de virtute fundamentală a vieții evlavioase.

Întrebări pentru meditație

Ni se întâmplă să abordăm lucrarea de mărturie personală prin prisma „eticii puritane a muncii” și nu prin cea a dragostei față de Dumnezeu? În ce fel trădează faptele noastre mentalitatea că, dacă lucrăm cu mult sărg și un timp îndelungat vom reuși „să ne îndeplinim” misiunea? Care sunt pericolele mentalității centrate pe fapte în ceea ce privește lucrarea de mărturie personală și de evanghelizare? Avem tendința de a pune accent mai degrabă pe câștigarea de suflete decât pe formarea de ucenici? Care sunt pericolele dacă punem accentul pe eforturile noastre și nu dăm importanță lucrării Duhului Sfânt? Această abordare duce la descurajare, mai ales când nu reușim să ne îndeplinim obiectivele.

Ellen G. White scrie: „Dumnezeu le-ar fi putut încredința îngerilor din cer lucrarea de vestire a soliei Evangheliei și toată lucrarea slujirii din iubire... Dar, în iubirea Sa infinită, Domnul a ales să ne acorde privilegiul de a fi conlucrători cu El.” (*Calea către Hristos*, pag. 79)

Ce părere ai despre această declarație? Ar putea ea să fie un fel de „duș rece” pentru cei care pun accentul pe fapte în lucrarea de mărturie personală?

4. ILUSTREAZĂ!

Într-o lume ideală, implicarea în lucrarea de mărturie personală ar veni ca un răspuns natural față de jertfa și iubirea Domnului Hristos pentru noi. Totuși Scriptura și experiența ne arată că în lumea noastră există și alte forțe care vor să ne pervertească bunele intenții. Putem oare să desfacem ghemul încurcat al motivațiilor și dorințelor noastre, atât conștiente, cât și subconștiente? Trebuie să facem acest lucru sau e suficient să ne recunoaștem slăbiciunea și să ne predăm cu totul în mâinile iubitoare ale Creatorului nostru?

Menținerea direcției. Orice autovehicul, oricât de bun ar fi, se strică dacă nu beneficiază de verificări regulate. Tot la fel, multe activități bune și valoroase ale bisericii au fost abandonate din cauza lipsei de verificare regulată și planificată.

Pentru ca activitatea ta să se desfășoare normal, după programul stabilit, ține cont de următoarele sfaturi:

1. **Menține o relație personală cu Domnul.** Reamintește-ți deseori că lucrarea aceasta o realizezi în parteneriat cu Domnul.
2. **Menține-ți viziunea personală.** Mai crezi că lucrarea ta este importantă? Obiectivele acestei lucrări îți sunt la fel de clare ca la început?
3. **Menține comunicarea.** Aducerea de rapoarte regulate este importantă pentru a primi susținere permanentă. Oamenii sunt ocupați și au nevoie să li se reamintească despre modul în care se desfășoară lucrarea ta și despre modul în care se pot implica.
4. **Menține entuziasmul.** Entuziasmul este molipsitor. Manifestă-ți neînțecat entuziasmul în legătură cu lucrarea ta și ceilalți se vor molipsi.
5. **Menține direcția.** Nu te ocupa cu alte îndatoriri și programe care te împiedică să investești timp și energie în lucrarea ta prezentă.

Întrebări pentru discuție

1. Discutați în grupă răspunsurile la întrebarea finală de marți.
2. Ce gânduri descoperi în citatul de mai jos despre relația dintre dragostea pentru Dumnezeu și slujirea pe care I-o aducem?
„Creștinul care veghează este un creștin care lucrează, căutând sânguincios să facă tot ce poate pentru înaintarea Evangheliei. În măsura în care iubirea sa față de Răscumpărătorul său crește, crește și iubirea pentru semenii săi.” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, pag. 261)
3. „Cei care niciodată nu au experimentat iubirea duioasă și cuceritoare a lui Hristos nu îi pot conduce pe alții la izvorul vieții. Iubirea Lui în inimă constituie o putere constrângătoare care-i face pe oameni să-L descopere în vorbire, într-un spirit blând și milos, în înălțarea vieții aceluia cu care ei sunt în legătură. Lucrătorii creștini care izbândesc în strădaniile lor trebuie să-L cunoască pe Hristos și, pentru a-L cunoaște, ei trebuie să cunoască iubirea Lui.” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, pag. 550, 551)
Povestește în cadrul grupeii modul în care ai cunoscut personal dragostea lui Dumnezeu.

Dar acum văd

Dilip Tapu își pierduse vederea și viitorul său părea teribil. Părinții l-au dus la mulți doctori, dar niciunul nu l-a putut ajuta să-și recapete vederea. Apoi, au găsit o școală pentru orbi, unde Dilip a învățat alfabetul Braille. Dar, curând după ce s-a înscris, școala s-a închis, zdrobind speranța familiei de a-i oferi o educație școlară. Dilip a început să vagabondeze cu copiii străzii și curând a devenit dependent de tutunul de mestecat. Deseori, îi fura mamei orezul și îl vindea ca să-și cumpere tutun. A descoperit că poate câpăta câteva rupii cântând pe străzi sau în trenuri, dar, într-o zi, banii i-au fost furăți și el s-a întors acasă prăbușit. Avea zece ani.

Cineva s-a oferit să-l ajute, dar s-a dovedit că îl forța să muncească pentru puțină hrană. Dilip a scăpat și s-a întors acasă. Mama i-a găsit o școală unde putea să învețe. „Viața ta va fi mai bună”, l-a asigurat ea. La școala aceasta i-a auzit pe copii cântând. El nu știa cântecele acelea, dar îi plăcea muzica. Curând, Dilip a înțeles că era o școală administrată de creștini, iar el avea multe prejudecăți cu privire la creștinism. S-a împotrivit încercărilor profesoarei de a i-L prezenta pe Mântuitorul și a făcut tot posibilul să fie exmatriculat, scriind ceva urât despre ea. Dar, în loc să se înfurie, profesoara l-a iertat și i-a vorbit cu blândețe. Dilip a înțeles că acești creștini erau altfel decât cei pe care îi cunoscuse el. I-a cerut iertare profesoarei și ea l-a ajutat să-L primească pe Isus. Dar, când au aflat s-a făcut creștin, prietenii și familia l-au certat și l-au ironizat. Datorită noilor lui convingeri religioase, Dilip a avut de luptat și cu pofta pentru tutun. El s-a rugat mult pentru eliberare, dar i-au trebuit mai multe luni până când a putut să renunțe definitiv.

A terminat liceul și a vrut să-și continue studiile, dar părinții lui nu aveau posibilități, așa că a lucrat trei ani ca evanghelist cu literatură ca să poată strânge banii pentru taxe. Și-a continuat studiile la Spicer Memorial College, pregătindu-se să devină pastor.

„Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această școală adventistă. Prin ea L-am găsit pe Isus”, spune el. „Viața mea s-a schimbat. Acum, vreau să le împărtășesc și altora dragostea lui Dumnezeu.”

Școlile adventiste din India și de pretutindeni deschid noi posibilități pentru tineri. Vă mulțumim pentru sprijinul pe care îl oferiți educației creștine prin darurile dumneavoastră.

Dilip Tapu își continuă studiile la Spicer Memorial College, în India.